

Arrest

nr. 318 849 van 18 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 9 december 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2019 werd verzoeker op heterdaad betrapt op het verkopen van cannabis.

Volgens de partijen werd verzoeker daarvoor veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 5 maart 2020.

Op 15 april 2020 legde de gemachtigde van de minister voor sociale zaken en volksgezondheid, asiel en Migratie daarvoor het bevel op om het grondgebied te verlaten en eveneens een inreisverbod van acht jaar.

Op 28 mei 2024 legden verzoeker en Mw. B.T. van Belgische nationaliteit een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 23 oktober 2024 bracht het parket een positief advies uit aangaande de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 30 oktober 2024 werd de wettelijke samenwoning van verzoeker met Mw. B.T. geregistreerd.

Op 7 november 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner (bijlage 19ter).

Op 9 december 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De bijlage 13septies is de bestreden beslissing, die luidt al volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone VLAS op 09.12.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: J.

voornaam: E.

geboortedatum: (...) 1994

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Gambia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 05.03.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar voor 8 maanden. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C- 145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een

diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 15.04.2020.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene verklaart reeds 5 jaar op het grondgebied te verblijven. Kort na zijn aankomst werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar voor 8 maanden voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs (d.d. 05.03.2020). Dhr. J. verbleef vanaf 08.12.2019 in de gevangenis van Antwerpen. Op 15.04.2020 werd hij vrijgelaten met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar. Betrokkene toont echter niet aan dat hij gevolg gegeven heeft aan deze beslissingen.

Betrokkene zette zijn leven verder in België. Dhr. J. verklaart immers 2,5 jaar samen te zijn met zijn Belgische vriendin waarmee hij wettelijk samenwoont in Kortrijk. Betrokkene opende op 22.02.2024 een dossier wettelijke samenwoning bij de stad Kortrijk. Op 13.09.2024 kreeg betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten in het kader van het onderzoek van de wettelijke samenwoning. Betrokkene heeft ook aan deze beslissing geen gevolg gegeven. Op 30.10.2024 werd zijn verzoek om wettelijk samen te wonen geregistreerd door de ambtenaar van burgerlijke stand.

Betrokkene begon dus aan een relatie in België ondanks het feit dat hij wist dat zijn situatie hier zeer precair was. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene diende op 07.11.2024 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn partner die de Belgische nationaliteit heeft in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis [sic] van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 07.11.2024 wordt ook door middel van deze beslissing niet in overweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat niet opgeheven en niet geschorst is (Omzendbrief van 17.09.2013).

Een inreisverbod is, net zoals de terugwijzing en de uitzetting, – en in tegenstelling tot refoulement en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn – een veiligheidsmaatregel die in de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het inreisverbod geschorst of

ingetrokken werd of tenzij de geldigheidstermijn ervan verstreken is. Het verbod om het Belgische grondgebied te betreden vormt dus een belemmering voor de administratie die het verblijf of de vestiging van de verzoeker toestaat of machtigt. De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat het inreisverbod geschorst of ingetrokken moest worden opdat de verbodsmaatregel geen gevolgen meer heeft en dat zolang die maatregel niet ingetrokken wordt, de administratie het verblijf of de vestiging niet mag toekennen (RVV, nr. 142 276 van 30 maart 2015; RVV, nr. 150 263).

Dhr. J. heeft geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod ingediend noch bekomen. Het inreisverbod is bijgevolg nog steeds van toepassing, de gemeentelijke administratie mocht de aanvraag tot gezinshereniging dan ook niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 07.11.2024. Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 15.04.2020.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Nergens blijkt uit het dossier van betrokkene dat er hinderpalen zouden zijn om het aangehaalde gezinsleven elders dan in België voort te zetten.

Dhr. J. verklaart verder nog 2 broers en een nonkel te hebben die in België wonen. Wat deze familieleden betreft, kunnen we vaststellen dat de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, het gezin beperkt tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot- Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Betrokkene is bovendien een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende familieleden. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot- Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Gambia. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Gambia een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Gambia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 15.04.2020 en 13.09.2024 die hem telkens diezelfde dag werden betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 15.04.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 05.03.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar voor 8 maanden. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C- 145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat

een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds

aangehaald, punt 67). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij hier is voor zijn familie en hier de liefde heeft gevonden. Hij wenst hier een gezin te starten. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Gambia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding (...)

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoeker aan dat de behandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om enig nuttig effect te sorteren omdat het nadeel zich reeds zal voltrokken hebben en niet meer, of alleszins heel moeilijk zal kunnen hersteld worden.

Uit de kennisgeving van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker in het gesloten centrum zit te Brugge. Dit is een bepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering inderdaad op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Verzoeker heeft een punt dat een gewone schorsingsprocedure niet zal behandeld worden voor de in casu geplande repatriëringsdatum van 20 december 2024, zodat de behandeling in uiterste dringendheid zich opdringt. Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het corpus van het arrest wijst verzoeker eveneens op artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Hij stipt aan dat de gemachtigde als reden voor de afwezigheid van de termijn verwijst naar artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde is er een risico op onderduiken (artikel 74/14 §3, 1° Vw.) en maakt verzoeker een gevaar uit voor de openbare orde (artikel 74/14 §3, 3° Vw.).

Verzoeker stipt aan dat er geen afdoende motivering is voor het feit dat hij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn met vasthouding, terwijl hij een attest van immatriculatie heeft gekregen en dus werd toegelaten tot verblijf in België. Verzoeker betwist enerzijds het risico op onderduiken en stelt dat er in geen geval sprake is van dat risico, aangezien hem een attest van immatriculatie werd afgegeven in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Hij gaat ook uitgebreid in op die verblijfsaanvraag die aanleiding heeft gegeven tot het probleemloos afleveren van een attest van immatriculatie. Anderzijds betwist verzoeker ook het gevaar voor de openbare orde dat hij zou uitmaken. Verder in het verzoekschrift haalt hij aan dat uit de bestreden beslissing geenszins op een afdoende manier blijkt dat zijn huidig gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Volgens de gemachtigde betekenen de strafbare feiten waarvoor verzoeker op 5 maart 2020 werd veroordeeld een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker werd echter vrijgelaten uit de gevangenis op 15 april 2020 en is vervolgens niet meer in aanraking gekomen met het gerecht of de politie. Hij wijst erop dat dit 4 en een half jaar geleden is. Hij stelt dat met deze omstandigheid onvoldoende rekening is gehouden bij de beoordeling van het mogelijk gevaar in zijn hoofd en vervolgt dan ook geen actuele bedreiging uit te maken voor de openbare orde, noch door zijn gedrag geacht te kunnen worden de openbare orde te kunnen schaden.

Hij concludeert onder meer tot een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden bijlage 13septies plots ook een weigering van inoverwegingname van zijn verblijfsaanvraag inhoudt. Hij stelt dat hij reeds meer dan 2,5 jaar een duurzame relatie heeft met Mw. T.B. en op basis van zijn geregistreerde wettelijke samenwoning voor het eerst een aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Hij werd recent, op 30 november 2024, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie waardoor hij werd toegelaten tot verblijf in afwachting van een definitieve beslissing van zijn aanvraag. Zonder verzoeker te horen, werd hem plots op 9 december 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend, die tegelijkertijd een niet-inoverwegingname van zijn verblijfsaanvraag inhoudt. Verzoeker benadrukt dat geen enkele wettelijke bepaling verhindert, omwille van een eerder inreisverbod een aanvraag tot verblijf overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Verzoeker haalt aan dat het Hof van Justitie reeds geoordeeld heeft dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, niet in overweging neemt om de enige reden dat de derdelander eerder al een “bijlage 21” werd betekend.

Prima facie beoordeling

2.3.2.1. Vooreerst moet voorafgaandelijk beschouwd worden dat thans niet enkel een gedwongen verwijderingsmaatregel voorligt, maar tevens een weigering van inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belgische wettelijk geregistreerde partner. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, nadat zijn wettelijke samenwoning werd geregistreerd, een eerste aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op 7 november 2024 voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn wettelijk geregistreerde Belgische statische partner, Mw. B.T. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, die zich in het administratief dossier bevindt. In deze bijlage 19ter wordt er wel op gewezen dat voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zouden zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, de bewijzen van bestaansmiddelen dienen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. Er wordt in deze bijlage 19ter niet op gewezen wat er dient te gebeuren indien de verzoeker onder inreisverbod staat.

De situatie van verzoeker, zijnde een vreemdeling die onder inreisverbod staat en die een aanvraag indient op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in functie van zijn statische Belgische partner, maakte het voorwerp uit van een prejudiciële vraag van de Raad aan het Hof van Justitie. Er kan niet redelijkerwijs worden betwist dat verzoeker ook verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie dat daarop is gevolgd, waar hij stelt dat het Hof geoordeeld heeft dat het artikel 20 VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat waarbij een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen statische onderdaan niet in overweging wordt genomen om de enige reden dat de derdelander eerder al een inreisverbod werd betekend. De ongelukkige verwijzing naar de “bijlage 21” beschouwt de Raad als een materiële vergissing, verzoeker heeft immers nooit een bijlage 21 gehad.

In het dictum van het arrest KA tegen de Belgische Staat van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (arrest C-82/16) leest de Raad onder meer als volgt:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

– het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond [dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden], zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd;

– wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;

; (...)

– het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld;

– het niet van belang is dat het tegen de derdelander uitgevaardigde inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de derdelander zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende, en

– het niet van belang is dat het inreisverbod dat is uitgevaardigd tegen de derdelander die een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, is gerechtvaardigd door het niet voldoen aan een terugkeerverplichting. Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen deze er alleen toe leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt onzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. (eigen onderlijnen)”

Het Hof van Justitie stelde eveneens in dit arrest in punt 57:

“(…) maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. (...) (eigen onderlijnen)”

Er moet aldus een onderscheid gemaakt worden tussen de beslissing die de gemachtigde kan nemen enerzijds (in bepaalde gevallen kan hij inderdaad de aanvraag omwille van het inreisverbod niet in overweging nemen en dit ook zonder het format van een bijlage 20), en het indienen van de aanvraag op zich anderzijds. Verzoeker kan dus wel partieel gevolgd worden in zijn betoog waar hij stelt dat niets hem verhindert een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in België *in te dienen*, aangezien het Hof uitdrukkelijk heeft gesteld dat een dergelijk verzoek wel moet behandeld worden (en dus a fortiori mag ingediend worden) om na te gaan of artikel 20 VWEU niet geschonden wordt.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen citeert uit de bestreden beslissing dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat het inreisverbod eerst moet ingetrokken of geschorst worden en dat zolang die maatregel niet ingetrokken wordt, de administratie het verblijf of de vestiging niet mag toekennen, verwijst hij naar oude rechtspraak van de Raad, die dateert voor het arrest KA van het Hof van Justitie van 8 mei 2018.

In de punten 59 tot 61 van het arrest KA heeft het Hof de desbetreffende corresponderende bepalingen uit de Terugkeerrichtlijn uitgelegd, waaruit blijkt dat dit standpunt van de gemachtigde moet genuanceerd worden en dus niet zonder meer gevolgd kan worden. Het Hof van Justitie stelt daarin immers:

“59 Anders dan de Belgische regering stelt, wordt aan deze gevolgtrekking niet afgedaan door artikel 3, punt 6 [omgezet in art. 1, §1, 8° van de Vw.], en artikel 11, lid 3, [omgezet in art. 74/12 Vw.] van richtlijn 2008/115.

60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea's als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.”

De Raad herhaalt bijgevolg dat verzoeker dus wel partieel gevolgd kan worden in zijn betoog waar hij stelt dat hij de mogelijkheid had, ondanks zijn inreisverbod, een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in België in te dienen.

2.3.2.2. Wat betreft het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn wordt de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; [...].”

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of,”
(eigen onderlijnen)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan op grond van artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde bestaat in eerste instantie een risico op onderduiken. Hij steunt daarbij op twee criteria, zijnde artikel 1 §2, 4° en artikel 1 §2 5° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1 §2 4° heeft betrekking op de situatie waarin de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden heeft. Artikel 1 §2 5° heeft betrekking op het feit dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Daarnaast steunt de gemachtigde in tweede instantie op het feit dat verzoeker als derdelander een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker betwist zowel dat er een risico is op onderduiken, als dat hij een gevaar inhoudt voor de openbare orde.

Artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet vormen de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is immers als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdanen van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2.(...).

3. (...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen (eigen onderlijnen).”

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak over de termijn van een terugkeerbesluit dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Hieruit blijkt dat in principe een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen. Volgens het Hof kan men slechts in uitzonderlijke omstandigheden afwijken van de termijn van 30 dagen.

Tijdens deze termijn voor vrijwillig vertrek is men conform artikel 74/14 §2 ook beschermd tegen gedwongen verwijdering.

De gemachtigde kan hiervan afwijken in geval van een risico op onderduiken of in geval van een gevaar voor de openbare orde.

Artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(...)

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd; (eigen onderlijnen)”

De voorbereidende werken verduidelijken in lijn met de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde

overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*)

In casu wijst verzoeker op de specifieke omstandigheden eigen aan het geval, zo stipt hij aan dat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend als familielid van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner en in dat kader in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie (hierna: A.I.). Dit wordt niet betwist door de gemachtigde, noch verweerder in de nota. In tegendeel, in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen leest de Raad dat de gemachtigde motiveert dat verzoeker “*de procedure van artikel 40 bis* [sic – de Raad gaat ervan uit dat artikel 40ter wordt bedoeld en dit een materiële vergissing betreft] *van de wet van 15.12.1980 (misbruikt) om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, (...). Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.*” Hoger heeft de Raad echter al aangenomen, op basis van het arrest KA van het Hof van Justitie, dat verzoeker terecht aanhaalde dat hij het recht heeft een dergelijke aanvraag in te dienen, en dit in het licht van artikel 20 VWEU. Bovendien en ten overvloede betreft het thans een eerste aanvraag om gezinshereniging, zodat de Raad niet inziet op welke wijze thans reeds van misbruik moet sprake zijn, zoals de raadvrouw ter zitting terecht aanstipt. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker een omstandig dossier in het kader van de aanvraag gezinshereniging heeft voorgelegd en dat duidelijk is dat verzoeker bij zijn wettelijke partner verblijft. De gemachtigde heeft aldus om tot de conclusie te komen dat er een risico op onderduiken bestaat niet met alle omstandigheden eigen aan de zaak rekening gehouden om het actueel en reëel karakter van het risico op onderduiken vast te stellen, zoals het feit dat aan verzoeker nog recent een A.I. werd verstrekt, zoals hij aanvoert. Zoals uit de motieven onder “*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*” blijkt, heeft hij echter, in strijd met de wil van de wetgever, zoals die uit de voorbereidende werken blijkt, op automatische wijze geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat twee feiten die op de lijst vermeld worden, in casu het vierde criterium (dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten) en het vijfde criterium (verzoeker staat onder inreisverbod), aanwezig zijn.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek op het motief aangaande het risico op onderduiken omdat blijkt uit de argumentatie van verzoeker dat hij geen gevolg wenst te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij stelt de Raad vast dat verweerder wederom enkel stelt dat verwijderingsmaatregelen niet werden uitgevoerd, terwijl verzoeker recent een attest van immatriculatie verkreeg, zijnde een precair verblijfsrecht voor de duur van het onderzoek, bij het indienen van zijn aanvraag gezinshereniging. In de gegeven omstandigheden ziet verweerder in de nota niet in welk voordeel verzoeker uit zijn kritiek kan putten, nu hij ook geen gevolg wil geven aan een termijn van 30 dagen. Verweerder citeert daarbij uit twee arresten van de Raad.

De Raad kan prima facie in geen geval volgen dat verzoeker in casu geen belang zou hebben bij het aanvechten van een vertrektermijn van 0 dagen. Immers het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek (0 dagen), heeft niet alleen als rechtsgevolg dat de materiële dwanguitvoering van het bevel onmiddellijk mag plaatsvinden (artikel 74/14 §2 van de Vw. beschermt immers tegen gedwongen verwijdering zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt), maar houdt eveneens de verplichting in het bevel te laten gepaard gaan met een inreisverbod (artikel 74/11 §1, 1° van de Vw.). In casu is de verwijzing naar het eerste citaat uit een arrest van de Raad niet dienstig aangezien in die zaak sowieso reeds meer dan dertig dagen waren verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, quod non in casu. Hoe dan ook hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

Verder stelt verweerder in de nota dat de gemachtigde op gedegen wijze heeft gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan omdat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken is weerhouden en de gemachtigde op gedegen wijze toepassing heeft gemaakt van de in artikel 1 §2 vermelde objectieve criteria op grond waarvan tot een risico op onderduiken kan worden besloten. Het blote betoog van verzoeker doet hieraan geen afbreuk. Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker verwijst verweerder naar hetgeen in het tweede middel wordt uiteengezet.

De Raad kan om de hoger aangehaalde redenen niet volgen dat de gemachtigde op gedegen wijze over het risico op onderduiken heeft gemotiveerd omdat hij toepassing heeft gemaakt van de in artikel 1 §2 vermelde objectieve criteria op grond waarvan tot een risico op onderduiken kan worden besloten. Verweerder gaat er daarbij, net als de gemachtigde, aan voorbij dat volgens de aanhef van artikel 1 §2 het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval, waarbij de wetgever uitdrukkelijk in de voorbereidende werken heeft gesteld dat er niet automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die in de lijst van criteria vermeld worden, aanwezig zijn. Waar verweerder wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker verwijst naar hetgeen in het tweede middel wordt uiteengezet, heeft dit tweede middel

betrekking op een ander betoog van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat thans niet wordt betrokken bij de beoordeling van het risico op onderduiken.

Het verweer in de nota doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De Raad stelt dan ook prima facie een schending vast van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/14 §3, 1° van de Vreemdelingenwet aangaande het risico op onderduiken.

De gemachtigde steunt zich eveneens op het gevaar dat verzoeker uitmaakt voor de openbare orde om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te motiveren (art. 74/14 §3, 3°). Zoals hoger aangehaald blijkt volgens verzoeker geenszins op een afdoende manier dat zijn huidig gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Volgens de gemachtigde betekenen de strafbare feiten waarvoor verzoeker op 5 maart 2020 werd veroordeeld een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker stelt dat hij echter werd vrijgelaten uit de gevangenis op 15 april 2020 en vervolgens niet meer in aanraking is gekomen met het gerecht of de politie. Hij wijst erop dat dit 4 en een half jaar geleden is. Hij stelt dat met deze omstandigheid onvoldoende rekening is gehouden bij de beoordeling van het mogelijk gevaar in zijn hoofd en vervolgt dan ook geen actuele bedreiging uit te maken voor de openbare orde.

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde op het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 5 maart 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld. De gemachtigde verwijst daarbij naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, staten gerechtigd zijn om doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Met verwijzing naar onder meer de zaak Tsakouridis van het Hof van Justitie stelt verweerder dat *“De georganiseerde drugshandel (...) een diffuse vorm van criminaliteit (is), met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt (...) overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid.”* Verder wijst de gemachtigde op de arresten Calfa van 1999 en Orfanopoulos en Oliveri van het Hof van Justitie om te stellen dat het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan volgens de gemachtigde worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Zoals hoger reeds aangestipt, is het arrest Zh. en O. van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 relevant aangezien het Hof zich in die zaak specifiek heeft uitgesproken over het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in een terugkeerbesluit (= bevel om het grondgebied te verlaten) om redenen van een gevaar voor de openbare orde, zoals in casu het geval is. Het arrest gaat specifiek over artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, dat in België is omgezet in artikel 74/14 §3, (1° en) 3° en waarvan de gemachtigde thans toepassing heeft gemaakt.

In dit arrest heeft het Hof onder meer gesteld:

“50 Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. (eigen onderlijnen)”

En in het dictum:

“- Artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich verzet

tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld.

- Artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 moet in die zin worden uitgelegd dat in het geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd en de omstandigheid dat die derdelander het grondgebied van die lidstaat aan het verlaten was toen hij door de nationale autoriteiten werd aangehouden, van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van die bepaling. In het kader van die beoordeling is in voorkomend geval tevens elk gegeven relevant dat betrekking heeft op de gegrondheid van de verdenking van het aan de betrokken derdelander verweten misdrijf. (eigen onderlijnen)”

In punt 50 van het voormelde arrest Zh. en O. stelt het Hof dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ per geval moet beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat niet naar behoren rekening houdt met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het arrest Zh. en O., meer bepaald de punten 53, 63 en 71, dat het aan de nationale rechter toekomt na te gaan of in het licht van het ‘gevaar voor de openbare orde’ een individueel onderzoek is gebeurd, rekening houdend met de persoonlijke gedragingen van de derdelander.

In casu voert verzoeker dan ook terecht aan dat met zijn persoonlijk gedraging moet rekening gehouden worden en met de vraag of hij een actuele bedreiging vormt. In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar het feit dat “*betrokkene (...) zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs*”, waarvoor hij op 5 maart 2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Zoals terecht ter zitting wordt aangestipt, wordt niet verduidelijkt over welke feiten het concreet gaat, maar wordt verder enkel algemeen verwezen naar rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie dat onder meer betrekking heeft op de georganiseerde drugscriminaliteit en de verwoestende effecten van de met die handel verbonden criminaliteit. Uit het bevel tot aanhouding van 7 december 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker had toegegeven dat hij een week cannabis verkocht. Ook in de nota met opmerkingen wordt onder de feiten niet betwist dat het gaat om het verkopen van cannabis in 2019. Zoals verzoeker aangeeft, zijn er geen indicaties in het administratief dossier dat verzoeker nadien nog in aanraking is gekomen voor openbare ordefeiten met het gerecht of de politie en betreft het feiten van vijf jaar geleden. Ook al volgt de Raad dat drugsfeiten in geen geval moeten geminimaliseerd worden, stelt hij zich de vraag of de concrete feiten in de door de gemachtigde geciteerde arresten van het EHRM en het HvJ vergelijkbaar waren met de concrete feiten in casu. (Wat betreft de zaak Tsakouridis blijkt bijvoorbeeld dat deze man werd veroordeeld wegens het bezit van een verboden voorwerp, wegens het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel, bedreiging met geweld en voor acht gevallen van verboden georganiseerde handel in verdovende middelen in niet geringe hoeveelheden. Wat betreft de zaak Orfanopoulos blijkt bijvoorbeeld dat hij negen keer werd veroordeeld wegens overtredingen op de wetgeving inzake verdovende middelen en wegens geweldpleging.)

In elk geval leest de Raad in de bestreden beslissing nergens dat de gemachtigde met de concrete feiten en diens persoonlijke gedragingen afdoende heeft rekening gehouden om het actueel gevaar dat uitgaat van verzoeker op het moment van de beslissing, te beoordelen.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker kan gevolgd worden dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze tot de conclusie kwam dat verzoeker een actuele bedreiging is voor de openbare orde en dat dus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet prima facie blijkt.

In de nota met opmerkingen citeert verweerder de passage uit de bestreden beslissing die betrekking heeft op de openbare orde en stelt hij dat het feit dat verzoeker inmiddels in vrijheid is gesteld en dat hij zijn straf heeft uitgezeten, geen aanleiding geeft tot de conclusie dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde nu de gemachtigde op grondige wijze uiteengezet heeft wat de impact is van druggerelateerde feiten. Verder stelt verweerder dat zelfs indien de Raad zou oordelen dat er geen gevaar voor de openbare orde is in hoofde van verzoeker, verweerder laat gelden dat de overige motieven de bestreden beslissing voldoende kunnen schragen.

Waar de gemachtigde aanstipt dat het feit dat verzoeker inmiddels in vrijheid is gesteld en dat hij zijn straf heeft uitgezeten, geen aanleiding geeft tot de conclusie dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de

openbare orde, volgt de Raad dat de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde niet louter afhangt van de vraag of men ondertussen is in vrijheid gesteld en de straf heeft uitgezeten, zoals overigens ook blijkt uit het hoger aangehaalde arrest Zh. en O. Echter, zoals hoger uiteengezet, moet de gemachtigde volgens de uitlegging van het Hof van Justitie vooraleer een termijn van 0 dagen op te leggen op grond van een bedreiging voor de openbare orde wel rekening houden met het geheel van de persoonlijke gedragingen van verzoeker om per geval te beoordelen of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een algemene uiteenzetting van wat de impact is van druggerelateerde feiten volstaat daarvoor niet. In die context had de gemachtigde dus onder meer in rekening moeten brengen over welke concrete feiten het ging en het tijdsverloop sinds de feiten werden gepleegd en de concrete gedragingen sinds de feiten, zoals verzoeker aanvoert. De Raad moet met verzoeker vaststellen dat die zorgvuldige beoordeling niet is gebeurd.

Waar verweerder nog stelt dat indien het motief aangaande het gevaar voor de openbare orde niet kan staande blijven, de overige motieven de bestreden beslissing wel voldoende kunnen schragen, wijst de Raad erop dat supra en prima facie ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd vastgesteld bij de beoordeling van het risico op onderduiken. Geen van beide motieven kunnen aldus prima facie de beslissing dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan schragen. Het prima facie onrechtmatig ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek heeft als gevolg dat verzoeker onrechtmatig niet wordt beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14 §2 van de Vreemdelingenwet).

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzeker wijst erop dat hij als gevolg van de bestreden beslissing voor lange tijd zal worden gescheiden van zijn wettelijk geregistreerde levenspartner, met wie hij reeds 2,5 jaar samenwoont en een duurzame relatie heeft. Verder stipt hij aan dat hij door de verwijderingsmaatregel ernstige morele schade zal lijden nu die verwijderingsmaatregel ten aanzien van hem volledig onterecht werd genomen.

Supra heeft de Raad een ernstig middel aangenomen op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Zoals de Raad herhaaldelijk heeft gesteld, is een te formalistische of stringente invulling van het moeilijk te herstellen ernstig aandeel moeilijk verenigbaar met de effectiviteit van het rechtsmiddel in het licht van artikel 13 van het EVRM. Ieder redelijk denkend mens ziet dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorligt.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 9 december 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. MAES